

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 175.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

CRÓNICA ENSOTANADA.

ODIAM escriure l' present article durant la Senmana Santa, època de reculliment, de devoció y de bons exemples; però ben considerada la cosa, resulta que 'ls ensotanats no son com lo sabrés company de Sant Antoni que no pot matarse sinò dintre de un determinat període de temps..... La carn d'ensotanat tot l' any es bona.

**

Comensém pèl primer. Es lo primer un tal Mossén Perico Puig, que n' ha fet à l' alsada de un campanar.

Una vegada que volian agafarlo per no s' quina trifica, 'l trobaren à Madrid agradablement ocupat en una casa de donas de vida alegre. Ja estava à punt de convertir à las extraviadas Magdalenas, quan la policia va interrompre aquells exercicis espirituals, posant los presos.

Pero Mossén Perico va trobar la manera d' escapularse, y després de alguns mesos de pesquissas y fugas, al últim ha anat à raure à mans del jutje instructor de Vigo, que li busca las pessigollas per haver estafat 2.500 pessetas al banquer de aquella ciutat D. Manuel Barcena.

Qui sab, Mare de Déu! Potser Mossén Perico s' proposava invertir aquella suma en la conversió de ovelles esgarriadas... Està vist, no 's pot seguir lo camí de las bonas intencions, sense caure de quatre grapas als paranyans de la justicia.

**

Almeria es una de las provincias d' Espanya més endarreridas y miserables.

¿Qué necessita una província de tals circumstancies per aixecarse de la sèva postració? Camins, carreteras, ferrocarrils...

Donchs lo govern, atent sempre à las públicas necessitats, acaba de destinar 20,000 duros...

—A obrir un camí?

—No sevors, à reedificar lo palau del Bisbe.

—Y donchs qué 's figuravan? Per certas províncias no hi ha millor camí que 'l de anàrse'n al cel en cos y ànima, y 'l Palau del bisbe pot servir molt bè d' estació de sortida.

**

Una cosa per l' istil passa à Sevilla.

Dèu en sa sabiduria infinita y en virtut de designis que pels humàns seran sempre inescrutables, permet que s' ensorri una part de aquella magnifica catedral.

—Se tracta de una joya d' art, de una maravilla arquitectònica: diuhen los entusiastas.

Y 'l govern s' escura las butxacas y comensa à enviar à Sevilla una ratxada de mils duros destinats à la reparació del temple derruhit.

Mentre tan lo cabildo que ha vingut explotant aquella finca per espay de alguns sigles, se manté quiet y sense dir aquesta boca es méva.

No fos cas que obrintla se li escapés la revelació de que té arreconadet y apartat del trèbol mundanal, un pico de 17 milions en paper del Estat. Y qu' es cas de invertir ni un céntim en la reconstrucció del temple!

Ja pot caure la Catedral, que lo qu' es los 17 milions no 'ls ha de agafar à sota.

**

L' escena que vaig à referirlos passa en una sagristia de Málaga. Dos sevors se presentan à un capellà qu' està revestintse per sortir à dir missa. N' hi encomanan una per l' endemà y preguntan:

—¿Quànt es?

—Lo de costum—respon lo capellà—deu ralets.

—Tingui, cobris,—diu una de las sevors entre-gantli una moneda de cinch duros.

Lo capellà 'ls torna 90 rals en monedes de plata, y las sevors se retiran; pero als tres minuts tornavan à compareixer.

—La missa que acabém d' encomanarli per encàrrec de una amiga serà cantada ¿veritat?—diu una de las feligresas.

—Per deu ralets una missa cantada?... ¡Qué s' han figurat!... Una missa cantada val 30 rals.

—Veliaquí—diu l' altra feligresa—que ara no s' si la missa que 'ns ha encarregat l' amiga ha de ser cantada ó resada.

—Això ray, pregúntinli—diu lo capellà ab impaciencia porque anava passantli l' hora de sortir à celebrar. Y per posar fi al conflicte 'ls torná la moneda de cinch duros y recullí 'ls noranta rals del cambi.

Més tard observá que havia sigut víctima de un timo; entre 'ls 90 rals hi havia dos duros falsos.

De manera que la missa en qüestió no sigue resada, ni cantada.

Sigué trinada!

**

Ensotanat per ensotanat que me 'l donguin bén valent, y per valent de veras lo rector de Ciejabetia, petit poblet de la província de Vizcaya.

Ell havia anat ab los carlins à titul de capellà de regiment. Quan una banda de facinerosos ne feya alguna de pòpulo barbaro, ell anava absolvintlos de un à un y fentlos la creu 'ls deixava més nets de pecat que una patena.

Terminada la guerra 's dedicà à predicar la paraula divina, y en vigilias de eleccions y à pretext d' explicar als seus bens y ovelles l' enciclica *Libertas*, los digué que s' abstinguessen de votar als liberals, ja que 'l votarlos era un pecat igual ó pitjor que acompañar als lladres é cometre un robo, que 'ls que votavan als liberals faltavan à la paraula empenyada ab Déu al rebre les ayguas del batisme, y que 'ls que tal fesssen quedarian condemnats à las penes eternas del infern.

Aquesta predicació tan curiosa y cristiana donà lloch á la formació de una causa criminal per coaccions als electors; y com en l' acte del judici 'l ensotanat va mantenir-se ferm sostenint à peu y à caball aquella in-

terpretació tan rabiosa de la enciclica *Libertas*, l' audiència de Burgos ha tingut la satisfacció de condemnar à aquell energumeno à 5 anys, 7 mesos y 1 dia de presó correccional, 300 missas de multa y demés accessoriyas.

¿No es veritat que quan un capellà cau à la cassola, à un hom' li sembla que respira millor?

Posém fi à la present crònica, que no s' acabaria mai si havíam de apurar totas las notas de la cartera; posemhi fi ab un incident cómic, que al teatro produirà un gran efecte.

Figúrinse un capellà que fa plantar una creu de fusta à ran de un camí; va à benevir la ab tota solemnitat, y no recordantse de que l' han pintada de fresch, la besa ab gran devoció.

Se gira de cara al públic y de totas las bocas brota una gran rialla.

Lo capellà duya lutzana de color de xocolate.

P. K.

As dues fracciós del partit constitucional de Barcelona no han trobat manera d' enténdres. Don Francisco més s' estima ser cap d' arengada que qua de avestrús, y à trucos de ser la primera figura prefereix capitanejar una fracció de barras que traballar per la unió del seu partit.

—Tinch l' apoyo de D. Práxedes!... diu ell, pavonantse, y sense considerar que 'ls constitucionals antichs, los més conseqüents, los que tenen major significació política se li colocan davant per davant.

Y 's queda tan satisfet ab l' apoyo de D. Práxedes y rodejat dels Sols; dels González, dels Martí y Tomás y dels Fontrodones.

Satisfet y en disposició de parlar del contuberni entre possibilistes y conservadors.

Bismarck y l' anglès tractan secretament de un negocí important. Voldrian apoderarse del imperi de Marruecos y repartir-se'l, com à boas germans.

Ab una condició: que que ni França, ni Italia, ni Espanya participin poch ni molt del reparto.

Lo negocí està molt bén calculat: Inglaterra hi posarà 'ls quartos y Alemania 'ls pinxos.

Sols que Italia, França y Espanya serém los veïns que sortirém à la finestra y cridarém:—Lladres!

Si no sabia la significació dels directors de algunes societats obreras, que acostuman à procedir sense consultar als seus representats, preguntaria sab quiens favors ú obsequis s' hauràn pagat las firmas de una certa exposició reclamant que D. Francisco de Paula, siga nombrat poch menys que arcalde perpètu de Barcelona?

Perque alló de dir qu' ell fa traballar, es un pretext de mala sé ó un rasgo de tonteria. Durant lo periodo de l' expòsiciò, per cada ral que s' ha gastat en jornals se ha gastat un duro en xerinolas.

Això ho sab tothom y 'ls obrers mès que ningú tenen de sentirlo 'l dia que, per pagar lo déficit monstruós que resulta y 'ls interessos de las obligacions creadas, hajan de aumentarse 'ls drets de consums y altres arbitres municipals, sent la vida del traballador poch menos que impossible a Barcelona.

Y llavors veurán aquests directors de societats obreras com lo travail de uns quants mesos s' haurá tornat una vida de *traballs* y de miseria.

* * *

Per lo tan convertiuvs en lacayos de aqueix marqués de nou encuny. Feu exposicions porque no 'l treguin de arcalde. Hasta si li demané per anar á Madrid á fer mès fosa—son tantas las ganas que té de sacrificarse—que será capás de pagarsos lo viatje.

Feu tot lo imaginable porque li conservin la vara.

Un dia ó altre aquesta vara 's romperá sobre las costelles vostras.

Per fer economias se suprimeixen 20 audiencias de lo criminal, haventse triat al efecte las que han tingut menys feyna, sense pendre en compte per res la situació de las poblacions ni las distancies.

De onze que n' hi havia á Catalunya se 'n suprimeixen set. Hi ha altres regions menos extensas y menos pobladas ahont se conservan totes.

Lo procediment per tenir audiencia resulta aixíis molt moral. Los pobles que 'n vulgan ja ho saben: que li dongan feyna, que cometin forsa crims. Las Audiencias se guanyan á ganivetadas.

* * *

Ay gràcias á Déu! Al últim s' ha format una associació pera combatre l' esclavitut de las regions africanas, baix los auspícios del cardenal Lavigerie. D. Antón presidira 'l Comíté de Espanya.

¡Y dirán que D. Anton no es liberal! Pels negres d' Africa vol la llibertat; pels espanyols la conservaduria... casi l' esclavitut.

* * *

Lo Códich civil està dat y benehit. Lo Congrés va aprobarlo 'l dimecres sant, en votació ordinaria, com si 's tractés de la cosa mès natural del mòn.

Läs reclamacions eloquents de Catalunya no s' han tingut en compte pera res. Ha succehit lo de sempre: paga y recorre.

Y 'ls periódichs de Madrit senyalan l' aprobació del Códich com un aconteixement *fausto*.

Entenémnos: ¿Se refereixen á aquell *Fausto* que vá entregarse al dimoni?

* * *

Sagasta es sempre 'l mateix home.

Los demòcratas li diuen:—«Si no 's planteja 'l sufragi universal, no conti ja mès ab nosaltres.»

Y 'l home del tipe promet ab tota formalitat que á la primera ocasió comensará á discutirse lo sufragi universal.

Pero 'ls conservadors s' adonan de la maniobra y exclaman:—«Ay pobre de tú que s' arribi á discutir lo sufragi universal!... Som capassos de promoure cada dia un conflicte. Després si 't pica, no 't queixis!

Y 'l home del tipe promet no sé què als conservadors.

* * *

Està vist: es 'l home de sempre.

Quan los demòcratas li cridan lo *quién vive*, 's grata la galla esquerra.

Quan los conservadors l' amenassan, se grata la galla dreta.

No hi ha medi de ferli emplear las unglaes en cumplir los seus compromisos.

Primer las hi tallaran: ó 'ls conservadors ó 'ls demòcratas.

* * *

De un article del Sr. Maisonnave, diputat republicà y director de *El Globo*:

«Jo coneix personatges que tenen donats alguns ajuntaments en *feudo de cámara* y cobran lo tribut de una partida que figura en los pressupostos baix lo nom de *imprevistos*, com s' de altres, que á manera de remuneració del servei que prestan als seus feudataris, deixan de pagar tota classe de tributs ó 's fan seus bens que pertanyen al comú y ab los quals ha volgut la fortuna que confrontessin las sevases propietats.»

* * *

Molt bè, Sr. Maisonnave! Això es apuntar bè! Pero, dispensi que li diga: no n' hi ha prou ab apuntar; es necessari fer caure 'l gatillo; que 'l tiro surti y que la bala fereixi á algú.

Al Congrés hi ha una tribuna: la tribuna del Congrés es inviolable. Apoderise'n, vosté que pot ferho, senyor Maisonnave, y allà denunciehi als culpables, senyalant los pels seus noms y apellidos, cayga qui cayga.

Cregui que á cada tiro 'l país exclamaria entusiasmatal:—¡Angel!... ¡Això es lo que s' ha de fer!

* * *

CARTAS DE FORA.—En lo poble de Vilavert lo dilluns de Pasqua va inaugurarre lo *Centre Republicà*. Ha dé servir d'exemple á totas las poblacions de Catalunya la conducta dels republicans de Vilavert, població relativament pètita de la Conca de Barberà, ahont no s' ha extingit la fe en las ideas.

* * *

Hem de donar las gracies al predicador de Premià de Mar, pèl sermó que va etxegar desde 'l cubell lo Dijous Sant. Figúrinse si ha d' estimarlos lo tal predicador, que olvidantse de la Passió y Mort de N. S. Jesucrist, casi no s' va recordar mès que de LA CAMPANA DE GRACIA, dels governants que després de pujar al candelero pegan un cop de peu á l' escala perque 'ls demès no pugan pujarhi y del progrès modern, que segons ell no es mès que una mentida. No pot donarre un sermó mès sainetes y xocarrer. Ja té sort lo predicador de Premià de Mar que pel Dijous Sant diuhen que N. S. es mort.

Hi havia á Vilafranca una persona malalta y 'l rector Mossén Pere, empenyat en veurela, anà á la casa. No 'l deixaren entrar al quartó del malalt, alegant que 'l metje havia recomenat la major quietut, y Mossén Pere, trayent espuma per la boca exclamà:—«Es dir que no me 'l volen deixar veure? Donchs quan se mori ls vostres traballs tindréu per donarli terra sagrada.» Fins ara no sabém que 'l malalt s' haja mort, lo qual tal volta no hauria succehit si Mossén Pere, hagués pogut donarli 'l catxetato espiritual.

A la mateixa vila hi ha una capella de Sant Magí, abont fins ara may hi havia hagut monument. Enguany n' hi ha hagut, y al efecte lingueren de llogar lo Sant Cristo á la Confraria de la Bonia Mort, á un duro diari, lo qual fa que diguin los vilafrañins:—Miréu si estém adelantats, que hasta tenim un Sant Cristo que vá á jornal.

UN REY DE BROMA.

Los fabricants de naipes volguessin fer negoci, ara se 'ls presenta una bona ocasió. En lloc de posar quatre reys en cada joch de cartas podrían enquistir 'n cinch, y aixíis lo joch resultaría mès distret y divertit.

Cabalment hi ha un rey disponible que 'ls vindrà de perilla: lo rey de Servia.

Lo príncep Llorens XVIII de La Mascota sembla un rey bufo; pero posat al costat de Milà de Servia, es de lo mès serio y respectable que pot donarre.

Quin rey lo tal Milà! Si Offenbach visqués, ¡quina opereta mès salerosa 'n faria! No hauria de fer mès que posarhi la música: lo llibre ja 'l trobaria llest y á punt. Basta donar un vistassó á la cómica y extravagant historia del simpàtic Milà, per trobar desseguidament coros, mil romansas, mil duos, mil tercets... tot en las situacions mès bufas y originals que pot demanarre.

Fa alguns anys ningú 'l coneixia. Los diplomàtichs y quatre aficionats á cosas raras, sabíen únicament que en certa nació titulada Servia hi reynava un home que s' deya Milà Obrenowitch; pero no passavan d' aquí: ningú tenia ganas de saberne res mès.

Un dia 'l modest rey, desitjant sens dupte sortir de la obscuritat en que vivia, va ferne una de las sevases. Agafa 'ls trastells y sense encomanarse á Déu ni al diable, ¡cataplum! declara la guerra á una nació vehina, Bulgaria.

—¡Ola va dir la gent!—¡Dugas nacions que s' barallan? Veyám, veyám qué passarà.

Va succehir lo mateix que quan pèl carrer dos fulanos armans disputas. Ningú 'ls veia ni 'n feya cabal; pero desde 'l moment que mouhen escàndol, ja cridan l' atenció de tothom y tothom s' atura á mirarlos.

Servia y Bulgaria van convertirre en un moment en objecte de la curiositat general.

—Quan aquest Milà ha declarat la guerra—deym nosaltres—senyal qu' està bén preparat y que 'l altre carregará de valent.

—Ho semblava això, no es veritat? Pues no va ser aixíis.

Poserse Milà en campanya y rebre una soberana pallissa va ser tot hú. Dona un altre pas y reb 'n'altra pallissa; torna á bellugarse y funda que te crió...

Resultat: que 'l pobre Milà, que era qui havia buscat las rahons va sortirre ab las mans al cap y mès arronsat que una gallina.

Y aquí tenim 'l acte primer de la vida del rey de Servia. Poch temps després, la seva senyora, que segons sembla es una bona dona, va comensar á adonarre de que 'l senyor Milà anava molt de *picos pardos*.

—Mira, Milà, que això á un rey no li escau: mira que donas un mal exemple á la família, mira que acabarem malament...

Totas las reflexions de la pobre Natalia van resultar inútils.

Cansada ella de predicar y sufri, agafa un dia al seu fill, pren lo tren y fuig qui sab'ahont.

—¿Sí? Això ray. Lo senyor Milà va declarar que de la seva dona se n' hi endonava un pito; pero que no comportaria que 'l fill, 'l heréu de la corona, visqués ab la Natalia, perque 'l educaria malament.

Ab las sevases influencies, Milà va conseguir que 'l fill tornés al seu poder. Y lo primer que va fer al tenirlo altra vegada, va ser acompañarlo á Vièna y portarlo á un café cantant, una especie de *Edén-Concert*, ab 'l objecte, segurament, de que 'l noy s' eduqués bè. No es veritat que un rey aixíis val un Perú? Quin final d' acte segon mès preciosa! geh?

Seguim endavant.

L' home va ferse questa reflexió:—La dona m' ha fugit. Bueno: jo completaré la seva obra. Ara m' divorciaré.

Pero 'l arquebisbe de Belgrado no va avenirse á semblant barbaritat.

—Ah, no? Donchs s'ofra aquest arquebisbe. Li clava punta de peu y l' expulsa dels seus estats.

Inmediatament busca quatre capellanets de poch mès o menos, y aquests, reunits en solemne concili, decretan lo divorci del rey Milà y la seva esposa Natalia.

Siga que 'l poble s' empipes, siga que 'l mateix Milà comprengués que la corona li vénia un rich gran, de repent se cansa de ser rey y abdica en la persona del seu fill.

—Me casaré ab un' altra dona—va dirse ell—correré mès y aixíis no tindré tants amohinos.

Pero als set ó vuit días d' haver regalat la corona, 's presenta á palacio y tracta de donar ordres al govern.

—Oh!—va replicarli un ministre—ja no es rey vosté; no pot manar á ningú.

—No? ¿Vols jugar que 'm desdich de la abdicació y torno á encasquetarme la corona?

—Qué ha de fer! ja se 'n guardara...

—Bueno; tú ríuten; ja ho sentirás á dir.

Y se 'n va anar de palacio fet una furia, desapareixent del mapa per un quan temps.

—Ahont serà en Milà? 's deya tothom—¿qué s' haurá fet d' aquest bon home?

Afortunadament l' ansietat ha durat pocas senmanas.

Milà ha tret lo nas á Jerusalém. S' ha fet... aguantínse 'l riure... is' ha fet frare! Y diu que ara 'l seu ideal es poguer arribar á bisbe y ser patriarca de la nació ahont ell havia revnat.

Veyám quant temps li durarà aquesta ratxa.

D' un home aixís se 'n pot esperar qualsevol cosa.

Ja veurán com aquest istiu ne farà alguna de las sevases.

Potser vostés mateixos trobantse un vespre al *Circo Equestre* s' encantarán davant de las gracies d' un clown, d' aquests tan divertits que de vegadas venen per aquí.

—¡Es graciós aquest home!—dirán vostés, dirigintse al que seurá al costat seu.—¿Cóm se diu?

—No 'l coneix?—ls replicarà 'l vèhi, admirat.

—No: no recordo...

—¡Es aquell tarambana que avants era rey de Servia! Ara s' ha posat á payasso. ¿No ho sabia?

FANTÁSTICH.

LO CABALL DE CARTRÓ.

—Mira, noy; si ets bon minyo y aprens y 't portas ben bè, un diumenje 't comprare un gran caball de cartró.

—¿M' ho promet?—Va de vritat.

—¿M' ho assegura?—T' ho asseguro.

—Veyám com ho jura!—Ho juro.

—Bueno, donchs; faré bondat.

Aixíis un nen y 'l seu pare parlan ab tota frescura, un dia que la criatura ha sigut un xiquet rara.

Lo noyet, tenint present lo que 'l papá li ha jurat, fa un esforç de voluntat y 's disposa á sè excent.

—¡Es clà! ¡Un caball de cartró gros, d' una alsada tremenda, ab qua, rodas y rienda..!

—¡No, tè de ser bon minyo!

Desde que s' alsà del lit fins que hi torna, 'l xicotet sembla talment un santet: ni un plor, ni un brinco, ni un crit.

Agafa 'ls llibres que dona y japa! á estudiarlos de fort: quan sab les llissons de cor, dibuixa caps una estona.

Després se dedica á fe la cuenta que li han posat, y 'lo qu' es la voluntat! casi sempre la fa bè.

—¡Enfilarse á una cadira, com en altres ocasions? Per evitar tentacions... ja ni menos se les mira.

—¡Corre pèl pis? ¡Ca! ni 's mou.

—¡Embrutá á terra? Ni sombra.

—¡Empaytá 'l gat at la escombra?

—Ja se 'n guardará bè prou!

Satisfet del seu traball, qual pago no veu encara, un dia diu á son pare:

—¿Quán me comprarà 'l caball?

—Y 'l papá, que lo que vol es que 'l noy vaja esperant, li respón:—¡Qué sé jo quán!

Un diumenje qualsevol.

—Lo nen, plé de bona fé, va seguir com hasta allí,

que, si eram bons, algún dia lo sufragi 'ns donaría... y per ara no 's veu res. Lo poble es molt bon minyò, y ab tot y 'l que va jurarli, may hi vè bò de donarli lo .. caballet de cartrò. Pensi 'l lance seriament porque pot donar-se 'l cas que, igual que aquell bordegás, lo poble 's torni dolent.

C. GUMA.

LO PROCÉS DEL CARRER DE FUENCARRAL.

han reanudat las interrompidas sessions del Judici Oral, ab tal interès, per part del públic, que 'l dia avants de la primera sessió, à las portas de l'Audiencia ja hi havia gent esperant tanda. Després se revienian los puestos, pagantse á cinc duros los de preferencia y á 10 pessetas los altres.

Continúan desfilant testimonis que declaran sobre 'ls mil y un fets é incidents relacionats ab un assumptu tan embolicat. L'advocat defensor de la Higinia Balaguer, ha demanat al Tribunal que se someti á la famosa criada al exàmen de pènits, per determinar si està ó no en la plenitud de sus facultats mentals. Es lo que faltava: que 'l única persona que 'l dia del crim varen trobar dintre de la casa de la víctima, resultés tocada. Si hi ha una bojería que 's manifesta ab la mentida sistemática, no hi ha dupte que la Higinia Balaguer sufreix aqueixa bojeria.

Mentre tan crida molt l'atenció, que á la tal Higinia, en lloc de tenirla subjecta al tractament dur y riguros de la presó, la tingan detinguda en l'Hospital, ahont se li guardan totes las consideracions y se li dispensa una vida regalada.

Y 'l sentiment públic sufreix tals extravíos, que la Higinia, com si fos un personatge important, reb cartas y més cartas fentli tota classe de oferiments. Un individuo ha arribat al extrem de prometreli casarse ab ella, si com espera, surt en vida del procés.

Podrà no ser hoja la Higinia Balaguer; pero que farà tornar boig á algú, es indubitable.

L.

N Martínez Campos, sempre que li parlan del sufragi universal fa una ganyota.

Y no es que li tinga tirria, no senyors: es qu' ell creu que 'ls electors se donaran tanta pressa per anar á votar, que á las portas dels col·legis, ab les empentes hi haurà desgracias.

Per això 'l heroe de Sagunto y del Hostal de la Corda, sent Capità general de Catalunya, va enviar los soldats als col·legis electorals proveïts ab las camilles de campanya.

Altament lo general traballa de sota-má contra en Sagasta.

Aquest dia fins va anar á veure á la reyna regent, per dirli mal de D. Práxedes.

¡Alerta fusionistas! Lo general desenvayna l'espasa de Sagunto.

¡Qué dihèu? Qu' es rovellada y oscada?

No importa: rovellada y oscada com es, encare pot servir.

Per servir la trabeta:

Los culliters de taronjas de la riera del Turia están desesperats per lo poch que adineran aquell riquissim fruyt.

¿Pero de ahont ha de venirlos lo remey? ¿Del gobern?

¡Naranjas!

A Valencia está proxima á establirse una nova ordre de frares que 's dedicaran principalment á moralizar y redimir presidaris.

—Cracias á Déu—deya un progressista,—que al últim veurém als frares á presiri!

Lo Papa ha fet extensiu á las senyoras la condecoració de l'ordre de Caballeria del Sant Sepulcre.

En Cananje tenia rahò: ara podrém dir sense que ningú se 'n riga.

—Caballeros y caballeras.

Deya un periódich durant la Setmana Santa: «Toda la prensa está conforme que la política está en su período de *recogimiento*.»

La política está així tot l'any: *recullint* sempre, quan no pessetas, disgustos.

Los regidors excomunicats no 's resignan á la sèva sort desventurada.

Per contestar als atacs que se 'ls dirigeixen projectan la publicació de un periódich que 's titulará *la Justicia*. ¡Magnífich titul!

Com que la confecció del tal periódich ha de tenirlos sumament ocupats y preocupats, podrém dir los barcelonins:

—Los regidors de ofici, al últim, *viuhen entregats á la Justicia*.

¡Es lo que havia de ser!

Durant los dias 3, 6, 25 y 26 de maig se celebraran á Madrid grans carreras de caballs, concedintse premis per valor de 60,500 pessetas.

Escoltin: ¿no valdria més celebrar carreras de mestres d'estudi?

Cada setmana passa lo mateix en l'Ajuntament de Barcelona.

Lo dimars es lo dia senyalat pera la celebració de las sessions ordinaries, y 'l dimars no hi ha mai prou número de regidors.

Totas las sessions se celebren lo dijous, ab carácter de doble convocatoria.

Tants monuments que ha fet D. Francisco, tantas reformas, tantas obras y no pot lograr que un parell de dotzenes de regidors cumpleixin lo seu deber!

Pero las sessions de segona convocatoria tenen una ventaja: la de que passan tots los dictámens siga 'l que 's vulga 'l número dels regidors.

Y passa 'l bou per bestia grossa.

Per més que siga un bou rostit al ast de ca 'n Martin.

Xeixanta nou congressos internacionals han de celebrarse á Paris durant lo período de la Exposició.

—Tant mateix—deya un coneigut marqués—ja podian afegirne un altre á la llista y 'n celebrarian setanta: número rodó.

—¿Un Congrés de qué?

—¡Cóm de qué! ¡Un Congrés de arcaldes!

—Magnífich. Podrian celebrar aquest Congrés, y concedir la presidencia de honor al arcalde que tingües las patillas més llargues y més poblades. ¿No li sembla senyor marqués?

No 's pot queixar lo general Boulanger. Mentre á França l'encausen y á Bèlgica l'expulsen, un empresari nort-americà li fa proposicions per anar als Estats Units á donar una sèrie de conferencias públicas oferintli al efecte, un milió de franchs.

Sent la proposició bona

que 'l accepti es molt possible.

¡No en va 'l general terrible

va tornantse prima-dona!

L'ex-rey de Servia s'ha empennat en donarnos una sorpresa cada dia. Després del divorci ab sa muller, 'l abdicació de la corona; després de 'l abdicació tracta de ferse trare.

Es lo únic que li faltava, perque 'ls sérvils pugan dirli:

—«El Milano harto de carne se metió á frayle.»

Lo Sultán de Turquia ha enviat á D. Anton lo gran cordó de l'ordre del Osmanie.

¡Quina ganga!

Ara que té cordó ja no més falta que algun altre sultán li envihi una cotilla.

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pa-tri-a.*
2. ENDAVINALLA.—*Tinter.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Lo más perdut.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Portugal.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per deutes Barcelona.*

Han endavatinat totes las solucions lo ciutadans Tres Toreros, J. Moret y J. Usón; 4 Matorral, Quatre burots y K. Stelar; 3 Un concejal de Ofici y K. Novas del K. Stell; 2 M. A. y Un Babau, y 1 no més Pep Bacinayre.

XARADA.

La prima-dos de Total
es hu-dos que molt m' agrada
per ser hu-dos molt tres-quatre
y á més de gran importància.
De allí trech lo bon primera
que consumímos los de casa;

y allí tinch una xicoteta
tan caya com prima-quarta.

Tersa-quatre ab carretela,
més de luxo prou ne gasta;
ara 'm demana un quart-ters
combinat de seda y nàcar.

SALTA PINS.

ENDAVINALLA.

No só nuvia y tinch anells,
só molt curta y só molt llarga;
só un adorno y só una carga;
me portan joves y vells

Vaig pèl mar, pèls ponts, pèls pits,
per sortijas, per presons
y fins per las profesions...
Veyam si son aixerits.

T. T. T.

TRENCA-CLOSCAS.

DON ELISEO TALVET.

SANS.

Formar ab aquestes lletras lo títul de un drama castellà.

JO Y LA CUSINA.

GEROGLÍFICH.

Lo Lo Lo Lo
fan

EEE AAA

J. T. ANGUILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans K. Novas del K. Stell, V. Andres, Ratolf, Barcelonés, Baldom, K. Stelar, J. Moret, P. Duran, Tres Toreros, Triunvirat, J. Llobet, Ben Ruben, Altet Primet, Un Quinto, Maginet Petit, E. Puigjener, J. Zaid, Bernat Socas, A. Banús, Bolet, Carlos de Villa, Noy Ros, F. Rojas y P. Conca:—*Lo que 'ns envian no fa per casa.*

Ciutadans Noy de la Bel, J. Usón, Joseph Pep y C., Maria Pla, P. Lut y P. Lat, Un Bemol, Funut, P. Bernadas, Un Forner, M. Niqui, J. T. Anguila, J. Terri, Cafè y Copà, J. Llobet, Marangy, Dos Carolus, Carlos Barral, E. Nualart y Casas y Chaniduc:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans M. Pi: L'hi enviaré junt ab lo dictamen: no ho hem fet avants per estar sumament ocupats.—Un Català: En los versos hi ha bona intenció; pero la bona intenció no basta.—M. Valls: Ho publicarem y moltes gràcies.—M. Mullerat: La poesia resulta llarga y bastant gansa.—T. T.: Los versos estan bé.—E. Vilaret: Lo sonet està bé; pero no pot insertar-se.—No repara que si 'ls uns col·laboradors alabaven als altres, lo periòdic perdria tot l'interès.—D. C.: Los dibujos no filan prou.—Sagasta Petit: Quan vulga copiar alguna cosa, procuri que no siga tan conseguda.—N. Bas y Socias: L'article es difus.—R. Roura: Tindrem present lo que 'ns indica.—P. P. (Darnius): L'indole de la notícia no entra dintre del caràcter de nostre periòdic.—Quim Artigayre: L'article va bè com de costum.

OBRA NOVA

POEMA DRAMÁTICHE

DE FREDERICH SOLER

Edició de luxo — 1 tomo en quart, 3 pessetas.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre. 21 y 22.

LO PAIS PROPOS... Y D. ANTON DISPOSA.

C

—¡Desgraciad! No firmis! Basta!...
—¿A qué vé aquesta sossobra?...
Lo prometre no fá pobre...
y 'l pagar no fá Sagasta.